

Anmeldelse / Live / Fredag d. 25-10-2013 kl. 16:06

Hanne Boel og Suzanne Vega Vejle Musikteater, fredag d. 25. oktober 2013

Anmeldt af [Ole Rosenstand Svidt](#)

Foto: Allan Ringgaard

GAFFA

4 stjerner

Læsere

Endnu ikke anmeldt af
læsere

Anmeld selv ved at [logge ind](#) og føre musen over stjernerne ovenfor.

Souldivaen og folk-veteranen klædte hinanden i hver sin nedbarberede sid-ned-koncert

To temmelig forskellige, men dog nogenlunde jævnaldrende vokalister, danske Hanne Boel og amerikanske Suzanne Vega, er draget på en fælles miniturné i Danmark, hvor de hver især spiller med et nedbarberet lineup for et siddende publikum. De planlagte tre koncerter blev dog skåret ned til to, da billetsalget svigtede i Odense – uagtet Suzanne Vegas udnævnelse til ambassadør for bysbarnet H.C. Andersen tilbage i jubilæumsåret 2005. Premierer i Vejle Musikteater blev dog gennemført som planlagt for en næsten fyldt store sal, hvilket vil sige cirka 500 personer i de smukke arkitektoniske rammer.

Hanne Boel ****

Hanne Boel har i de senere år blandt andet kastet sig over jazzen, men i Vejle var hun tilbage i den oprindelige rolle som soulsanger, i selskab med den gamle samarbejdspartner Jens Runge på dobro-guitar, elektrisk guitar og kor samt den unge, talentfulde Vicky Singh på akustisk og elektrisk guitar plus kor. Hanne Boel lovede, at vi i bedste bryllupsstil ville få noget gammelt, noget nyt, noget lånt og noget blå, og sådan blev det.

Boels karakteristiske dybe og sjælfulte stemme var så smuk som nogensinde og stod klar og nuancerig i det sparsomme setup, hvor især Jens Runges klagende dobro-guitar sørgede for de behagelige blå toner. Foruden fornemt fingerspil stod begge guitarister også for et overbevisende korarbejde, til tider i falset.

Sætlisten bød på et par klassiske Boel-hits som "Talk It Out" – med Vicky Singh på duetvokal – og "Don't Know Much About Love" fra de kommercielt meget succesfulde år i slutningen af 80'erne og begyndelsen af 90'erne, men også en række yngre sange, heriblandt to helt nye. Næmlig de blues'ede og ganske fine soulballader "Holy Grail" og "Truth Be Told Now", som viste, at Hanne Boel ikke har mistet inspirationen til nyt materiale, selvom hun i de senere år mest har givet den som fortolker af andres sange. Undervejs fik vi også flere underholdende kommentarer, blandt andet om en meget kold tur til Nordnorge, ligesom den tidligere duetpartner Thomas Helmig fik en lille, kærlig stikpille – "jeg har hørt, at han nu er til ældre kvinder."

Boel gav os også en fortolkning af Beatles-klassikeren "Hey Jude", som hun i sin tid indspillede på det storsælgende album "Kinda Soul" fra 1992, men som hun efter eget udsagn ikke har fremført i mange år. Sangens ubestridelige kvaliteter til trods havde jeg dog gerne hørt mere af Boels eget materiale – eller blot en fortolkning af et mindre gennemtærsket nummer – nu hvor hun kun havde tre kvarter til rådighed. Omvendt har covernumre altid hørt til Boels udtryk, og hun efterlod os med smag efter mere. En mere end hæderlig start på aftenen.

Suzanne Vega ****

Efter en kort pause var det tid til Suzanne Vega i selskab med sin akustiske guitar og Gerry Leonard på elektrisk guitar og kor. Leonard har blandt andet spillet med så store navne som David Bowie og Rufus Wainwright, var kapelmester på Bowies sidste turné i 2003-2004 og medvirker på Bowies seneste album, "The Next Day". Han viste sig da også hurtigt som en mere end habil guitarist, som gennem fantasifuldt akkord- og fingerspil, korte, velspillede soloer og ikke mindst talrige effekter fik et skabt et meget detaljeret og stemningsfuldt klangunivers omkring Vegas stemme – med den samme guitar hele vejen.

Leonard fik dog heldigvis ikke overdøvet Suzanne Vega og hendes velspillede akustiske guitar, hvor hun også løbende skiftede mellem finger- og akkordspil. Der var dog lidt for meget rumklang på hendes vokal, hvilket bevirkede, at det nogle gange var lidt svært at opfange hendes ellers meget velskrevne tekster. Jeg overvejede, om det skyldtes salens akustik, men da vokalen var mere tydelig under Hanne Boel, var det nok mere lydmanden eller mikrofonteknikken, der var årsagen. Nu har Vega selvfølgelig ikke en dyb og fyldig soulstemme som Boel – hendes spændvidde er noget mindre, og vokalen er sine steder talesyngende, men den er ikke mindre intens og passer godt til hendes folk-orienterede univers.

Den lidt rungende vokal var dog kun en lille skønhedsplet på en ellers helt igennem fin koncert, hvor Suzanne Vega gav os sange fra hele sin snart 30 år lange karriere, heriblandt en håndfuld nye numre. Hun lagde ud med "Marlene on the Wall" fra den 28 år gamle, selvbetitlede debut, iført høj hat for at hylde Marlene Dietrich, som sangen er opkaldt efter.

Hatten skyggede desværre for hendes ansigt, hvilket ligesom rumklangsvokalen gav en lille distance til publikum, men den kom heldigvis af efter første sang, og så var kontakten til salen pludselig langt større.

Suzanne Vega har i de senere år genindspillet store dele af sit bagkatalog i nedbarberede udgaver lig dem, vi fik denne aften, på fire album med titlen "Close-Up" og forskellige undertitler. En af pladerne har undertitlen "Love Songs", og fra den fik vi adskillige sange – "men det er jo ikke almindelige kærlighedssange," som Suzanne Vega drillende fortalte. Blandt disse gav Vega os stærke sange som den smågroovy "Caramel" om en problematisk kærlighed og den anderledes uskyldsrene "Gypsy". Et nummer, som Vega fortalte var inspireret af en seks uger lang sommer-romance, hun havde som 18-årig med en engelsk fyr, der "elskede Leonard Cohen ligesom jeg – og det var ikke så almindeligt dengang som i dag". Den drømmende "Small Blue Thing" om at føle sig meget skrøbelig i sin forelskelse var et andet højdepunkt og en ren nydelse.

Mange af sangene fik små, interessante præsentationer med på vejen, eksempelvis "Blood Makes Noise", der ifølge Vega handlede om at få et panikanfald, hvilket Gerry Leonard gjorde sit til at understrege med meget støjende guitar-spil. Endnu nogle stærke øjeblikke.

En revne i muren

Det er seks år siden, Suzanne Vega har udgivet et album med nye sange, men der kommer et nyt album i februar, lovede hun, og fra det fik vi en håndfuld nye kompositioner, som viste, at hendes sangskrivningspen er lige så skarp, som den plejer. Flere sange var tilsyneladende påvirket af den alternative verden – "The Fool's Complaint" var inspireret af tarot-kort, mens "Crack in the Wall" handlede om "et kig ind i en anden, spirituel verden". Den revne, der ifølge Leonard Cohen lukker lyset ind, har altså også en anden dimension ifølge sangen.

Stærk var også den nye "I Never Wear White", en ifølge Vega delvis selvbiografisk sang om at føle sig bedre tilpas i sort – "the truth of my situation" – end hvidt, og Vega var denne aften da også nydeligt klædt i sort, om end tilsat en blå top.

I slutningen af sættet fik vi Vegas to største hits, begge fra 1987: "Luka" om noget så trist som børnemishandling, og den anderledes afslappede "Tom's Diner" om at observere folk komme og gå på et cafeteria i New York. Dette nummer var i sin tid på albummet "Solitude Standing" a cappella, men dance-duoen DNA remixede det i 1990 og tilsatte hiphop-beats, og denne storhittende version var Vega begejstret for. Denne aften forsøgte Gerry Leonard også at imiterede sangens hiphop-beat ved forskellige loopede sekvenser, og resultatet var taktfaste klapsalver. Her lagde Vega også, som flere gange tidligere i koncerten, sin guitar og dansede rundt og lignede nu mere en popstjerne end en seriøs sangerinde og sangskriver, igen iført høj hat. En kærkommen afveksling fra koncertens ellers velafbalancerede hovedspor.

Vi fik to ekstranumre, først "Solitude Standing", på opfordring valgt ved opråb fra salen, dernæst den smukke "Rosemary" om et afsluttet forhold, og så var det forbi. I alt 90 minutters gedigen koncert fra en sangerinde og sangskriver, som stadig er vedkommende efter næsten 30 år i musikkens tjeneste, selvom hendes koncert på Train i Aarhus i 2006 lige var en tand mere veloplagt. Til tider var det på grund af den rumklangsbelagte vokal svært at fange alle detaljer i teksterne denne aften, og det er vigtigt at kunne det hos sangskrivere af Suzanne Vegas støbning. En god aften var det dog, og det skal blive spændende at høre Suzanne Vegas kommende album.

Kombinationen af Hanne Boel og Suzanne Vega var også udmærket. Koncerten blev markedsført med de to som dobbelt hovednavn, men da Vega spillede dobbelt så lang tid som Boel, var sidstnævnte reelt opvarmning. De to klædte dog hinanden og de nærlytteenlige omgivelser godt – souldivaen og folk-veteranen, der begge har været i gang i tre årtier og synes at være vokset og modnet med årene – også selvom salgstallene er gået den modsatte vej. Men den slags går jo også op og ned.